

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobkyně **V.K.**, zastoupené JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Plzeň, Vlastina 23, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2010, č.j. RR/3335/10,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2010, č.j. RR/3335/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 9.7.2010, č.j. STAV/2134/2010/Ma (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod výrokem I. podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), žalobkyni nařízeno odstranění stavby nacházející se na pozemku č. 1376/1 a 1376/26 v katastrálním území Čerňovice, přičemž stavba obsahuje schody z betonové dlažby a zpevněnou plochu a přístavbu terasy k jižní části rekreační chaty. Pod výrokem II. bylo žalobkyni podle § 130 odst. 1 stavebního zákona uloženo předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životním prostředí v okolí stavby a na

stavbu rekreační chaty. Pod výrokem III. byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení, pod výrokem IV. byly stanoveny podmínky pro odstranění stavby a pod výrokem V. bylo rozhodnutí o námitkách účastníků řízení.

Žalobkyně žalobu odůvodnila třemi žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je problematické zejména v pojmenovávání důvodů, proč vůbec došlo k nařízení odstranění stavby prvoinstančním orgánem. Na skutečnost zásadně nedostatečného odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí upozorňovala žalobkyně v odvolání, a toto tvoří zásadní část odvolacích důvodů. Vznikla tím tak vada nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí tuto vadu snažil odstranit, přezkoumával nepřezkoumatelné rozhodnutí a dodatečně se jej snažil učinit právně bezvadným. Žalobkyně konstatovala, že je známo, že § 90 odst. 1 písm. c) věta třetí správního řádu dává odvolacímu orgánu pravomoc změnit rozhodnutí v části odůvodnění, je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění. Tato však nesmí být bezbřehá, zejména nesmí její uplatnění porušit principy stanovené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který upravuje právo na spravedlivý proces, a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který přiznává právo na možnost obhajoby vůbec. Žalobkyně namítla, že tím, že se dozvěděla důvody, proč se správní orgány domnívají, že stavby, o kterých bylo celé řízení vedeno, jsou umístěny v rozporu se stavebním zákonem, až z napadeného rozhodnutí, jí zamezilo se bránit tomuto nařčení, čímž jí bylo nepřipustným způsobem odejmuto hájit se a připravit příslušné argumenty svědčící její straně. Tímto krokem tak byl porušen čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, protože se již žalobkyně nemůže hájit řádným opravným prostředkem. Skutečností, že se žalobkyně v zásadě nemohla bránit v průběhu samotného řízení prvoinstančního a následně pak v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, protože jí nebyly známy důvody, proč je vedeno řízení o odstranění stavby a následně proč je o něm rozhodnuto, bylo též porušeno její právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z obou důvodů pak plyne, že žalovaný napadeným rozhodnutím zasáhl do základních práv žalobkyně zaručených ústavním pořádkem a učinil své rozhodnutí tímto protiprávní a zejména protiústavní. Žalobkyně konstatovala, že účelem odvolání nemůže být kompletní oprava či úplné nahrazení chybějícího odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, nýbrž vyhodnocení, zda původní rozhodnutí bylo či nebylo v souladu s právními předpisy. Alespoň tak to upravuje § 89 odst. 2 věta první správního řádu. Postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) věty třetí správního řádu lze jen tehdy, jestliže rozhodnutí, resp. odůvodnění, mělo pouze takovou vadu, která sama o sobě nečinila rozhodnutí správního orgánu nezákonným či dokonce protiústavním. Tento názor podporuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2003, sp.zn. 7 A 181/2000, který konstatuje, že výrok správního orgánu rozhodujícího o odvolání jímž se mění pouze odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemá oporu v zákoně a činí rozhodnutí odvolacího orgánu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Ve věci podobné byl dále vydán nálezný Ústavního soudu ze dne 17.8.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08, který rozhodl, že Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí námitku stěžovatele nevzal v potaz, nezabýval se jí tedy ani z toho hlediska, zda se jedná o námitku uplatněnou v rámci dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s. Stěžovateli tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo Městským soudem v Praze vysvětleno, proč se soud touto jeho žalobní námitkou nezabýval a byla mu tak vzata možnost, aby se proti

právnímu hodnocení (a to i z hlediska včasnosti uplatnění) této námitky případně bránil cestou kasační stížnosti. Takový postup Městského soudu v Praze přitom nemůže být zhojen tím, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozhodnutí o kasační stížnosti dodatečně stěžovateli přdestřel svůj právní názor, z jakého důvodu nebylo soudem prvního stupně k jeho žalobní námitce přihlíženo. Nepochybně je totiž povinností soudu vypořádat se nejen se správností námitek žalobce, ale prvotně s včasností jejich uplatnění, a v případě jejich opožděného podání odmítnout je v souladu s příslušnými ustanoveními s.ř.s., nelze je však v odůvodnění rozhodnutí pominout. Žalobkyně konstatovala, že v nálezu Ústavního soudu je zřetelně definováno, že postup, kdy odvolací orgán dodatečně odůvodní rozhodnutí orgánu prvoinstančního, je nedostatečný, protizákonný a s ohledem na skutečnost, jaký soud rozhodl, i protiústavní. Aplikací tohoto principu tedy nelze dodatečně nahrazovat odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně skrze odůvodnění odvolacího orgánu, tj. nyní žalovaného. Žalobkyně konstatovala, že v odvolání vznesla námitku proti postupu prvoinstančního orgánu v záležitosti vymezení samotného důvodu, z jakého důvodu bylo zahájeno. Prvoinstanční orgán v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 10.5.2010 uvedl jako vymezení pouze § 129 odst. 1 zákona, ovšem bez konkrétní litery. Na tuto námitku prvoinstanční orgán nijak nereagoval, proto žalobkyně namítala vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni zdůvodnil, proč vlastně k řízení došlo a proč bylo vedeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Snažil se též vysvětlit, že tato příčina nespočívala v jiném důvodu specifikovaném v jiné literě tohoto ustanovení. Dále sdělil, že konkrétní reakce na námitku není, lze však z úvah stavebního úřadu dovodit, že i s touto námitkou se vypořádává, i když nepřímo a ne samostatným vyjádřením. Z tohoto důvodu neshledává rozhodnutí prvoinstančního v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně namítla, že má za to, že žalovaný byl první, kdo alespoň nějaký způsobem odůvodnil celé řízení o odstranění stavby. Tím však bylo odepřeno její právo na řádnou možnost hájit se, mimo jiné i z toho důvodu, že nelze na tyto důvody reagovat v odvolání, nýbrž pouze cestou mimořádnou - podáním žaloby ke správnímu soudu. Žalobkyně konstatovala, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné, kdy sice potvrzuje, že konkrétní reakce na námitku v prvoinstančním rozhodnutí nebyla, nespátřuje v tom však vadu nepřezkoumatelnosti. A to přesto, že toto výslovně konstantní judikatura jako vadu nepřezkoumatelnosti uvádí (viz. již v odvolání a výše specifikovaná rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16.2.1995, sp.zn. III. ÚS 51/94 a ze dne 2.6.2009, sp.zn. II. ÚS 435/09). Žalovaný prvoinstanční rozhodnutí přezkoumával, došel k závěru, že základní práva žalobkyně nebyla dotčena a dodatečně odůvodnil příčiny řízení. Tím však sám jednal v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, protože nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně a hlavně rozhodl v rozporu s ústavním pořádkem.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že v odvolání uplatnila námitku, že samotné odůvodnění nařízení o odstranění stavby bylo pouhým popisem řízení, kdy je konstatováno, že stavba byla prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a nelze tak zjistit, jaké důvody vedly prvoinstanční orgán k jeho závěrům. Tím nese rozhodnutí neodstranitelnou vadu nepřezkoumatelnosti. Žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání sám odůvodnil, proč má za to, že stavby mají být odstraněny. Tím však vady předchozího rozhodnutí neodstranil, nýbrž sám se dopustil dalšího nezákonného jednání. Žalovaný se však nezabýval vadou nepřezkoumatelnosti, kterou namítala žalobkyně, nijak ji nevypořádal a tak i sám své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně konstatovala, že ve své

replíce na tvrzení prvoinstančního orgánu, že je nutné posoudit stavby dotčeným orgánem státní správy - Odborem životního prostředí a ochrany lesa Městského úřadu Nýřany, aniž by uvedl proč či jej alespoň předložil, opět vznesla námitku nepřezkoumatelnosti samotného rozhodnutí. Žalovaný opět uvedl důvody, proč má za to, že byl porušen lesní zákon, opomněl však opět vypořádat námitku o nepřezkoumatelnosti prvotního rozhodnutí. Své vlastní tak touto zásadní vadou sám zatížil. Žalobkyně uvedla, že dále vznesla v odvolání námitku nepřezkoumatelnosti u tvrzení prvoinstančního orgánu, který odkázal na § 76 odst. 1 stavebního zákona ohledně povinnosti řešit úpravy staveb skrze územní rozhodnutí, aniž by sdělil, z jakého důvodu by se tak mělo stát a z jakého důvodu má toto ustanovení vztah k věci žalobkyně. Žalovaný přednesl své vlastní důvody pro uplatnění tohoto ustanovení, nevypořádal se však se samotnou námitkou nepřezkoumatelnosti. Platí tedy i pro tento případ vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně konstatovala, že v odvolání namítala, že se prvoinstanční orgán nijak nevypořádal se skutečností, že obdobnou nebo přiměřenou úpravu mají všechny okolní pozemky, na nichž jsou katastrálním území Černovice postaveny chaty nebo které k chatám přiléhají, kdy tak byl porušen princip nedůvodných rozdílů v rozhodování podle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný opět odůvodnil původní rozhodnutí sám, ale nevypořádal se s nejzásadnější námitkou, která opět spočívala v nepřezkoumatelnosti původního rozhodnutí. Žalobkyně v tom pak opět vidí žalobní důvod, který spočívá v nepřezkoumatelnosti samotného napadeného rozhodnutí.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že v odvolání vytýkala, že skutečností, že jí byla poskytnuta lhůta patnácti dnů na předložení žádosti o dodatečné stavební povolení, a to včetně všech nutných podkladů a stanovisek, byl porušena zásada formálnosti a nebylo zároveň šetřeno jejich práv. Zásada formálnosti byla porušena tím, že lhůta nebyla stanovena v usnesení tak, jak předvídá § 39 odst. 1 věta třetí správního řádu. Podle prvoinstančního orgánu se jednalo o lhůtu informativní. Podle žalovaného nemusí být lhůta určena usnesením, protože tak se činí pouze v těch záležitostech, které stanoví zákon a v tomto případě je nejedná o lhůtu stanovenou zákonem. Žalobkyně namítla, že s touto interpretací nesouhlasí. Prvoinstanční orgán se lhůtu rozhodl poskytnout sám o své vůli. V takovém případě se tak musel opírat o zákonem předvídané ustanovení, které postup stanovení lhůty upravuje. Jediné, které je žalobkyni známo, je právě v § 39 odst. 1 správního řádu. V něm je též pregnantně stanoveno, že musí mít formu usnesení. Žalovaný tak nesprávně právně posoudil danou záležitost v odvolání žalobkyně, které tak dal oprávněný žalobní důvod. Dále též byla prvoinstančním orgánem stanovena lhůta patnácti dnů pro předložení žádosti o dodatečné stavební povolení, a to včetně všech nutných podkladů a stanovisek. Ustanovení § 39 odst. 1 věta druhá správního řádu stanoví, že určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Jemu i žalovanému musí být z jejich činnosti dobře známo, že tato lhůta je nepostačující, protože si během takto krátké doby nelze takové dokumenty opatřit zákonným způsobem. Žalobkyně proto namítala, že stanovením takto krátké doby byl rozhodně ohrožen účel řízení, čímž bylo ze strany prvoinstančního orgánu jednáno protiprávně. Tato vada nebyla zhojena ani v následném řízení. Naopak bylo sděleno, že žalobkyně mohla požádat o prodloužení lhůty. Podle jejího názoru tak je po ní žádáno, aby nezákonnost rozhodnutí správního orgánu sama odstranila svým vlastním úkonem. Žalobkyně proto napadá i toto odůvodnění jako protiprávní.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala, že v odvolání žádala prvoinstanční orgán, aby v souladu s § 87 správního řádu sám své vlastní rozhodnutí pro řadu nezákonností a protiústavních postupů zrušil. Pokud by se tak nestalo, byl požádán odvolací správní orgán, aby tak učinil podle § 90 správního řádu. Prvoinstanční orgán své rozhodnutí nezrušil. O tomto svém rozhodnutí však neuvědomil žalobkyni a postoupil jej žalovanému. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se přihlíží jen k těm skutečnostem a k návrhům nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, jde-li o takové, které nemohl účastník uplatnit dříve. S ohledem na to, že žalobkyně nevěděla o skutečnosti, že prvoinstanční orgán se rozhodl nevyhovět její žádosti, nemohla tak tyto nové skutečnosti či důkazy, byly-li by, odvolacímu orgánu předložit. Protože je tato okolnost předvídána zákonem, měla být o tomto informována. Protože tak nestalo, bylo jednáno v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, kdy bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, a s čl. 40 odst. 3, kdy jí bylo odepřeno právo se případně řádně hájit.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ve vyjádření k žalobě k prvému až třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že prvoinstanční orgán prvoinstanční rozhodnutí řádně odůvodnil a žalovaný se ve svém rozhodnutí musel vypořádat s námitkami žalobkyně podaných již v odvolání. Žalobkyně dále tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou uplatněnou v odvolání o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Ani s tímto nemůže žalovaný souhlasit, s námitkou se žalovaný vypořádal mimo jiné také tím, že v žalovaném rozhodnutí konstatoval, že neshledal napadené rozhodnutí ani řízení jeho vydání předcházející v rozporu s právními předpisy, a nebyly zjištěny tak závažné nedostatky nebo vady, aby kvůli nim muselo být odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno postupem podle § 90 správního řádu. Další žalobní námitky byly žalobkyni uplatněny již v odvolání a žalovaný se jimi v napadeném rozhodnutí řádně zabýval.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvedl, že neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by správnímu orgánu určovalo, že v případě nevyhovění návrhu na vydání rozhodnutí podle § 87 správního řádu musí o tomto navrhovatele informovat. Ba právě naopak, § 88 odst. 1 správního řádu stanoví pro tyto zcela jasné postup - neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Pokud tedy žalobkyně chtěla učinit nějaký úkon, o kterém tvrdila, že jí bylo znemožněno učinit ho v řízení v prvním stupni, měla tento úkon učinit spolu s odvoláním, tak jak to předvídá § 82 odst. 4 správního řádu, který žalobkyně ve své žalobě rovněž zmiňuje.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud nehledal důvodným první žalobní bod.

Předně je nutné konstatovat, že výrok napadeného rozhodnutí je opřen o ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu a nikoli o ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Na rozdíl od ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého odvolací orgán rozhoduje tehdy, pokud dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolací orgán rozhoduje tehdy, neshledá-li důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, resp. dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a je nesprávné. Žalovaný dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a je správné, a proto odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nepostupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, z výroku napadeného rozhodnutí ostatně ani nevyplyvá, že by měl prvoinstanční rozhodnutí v části odůvodnění, a proto mu není vůbec možné vytýkat pochybení při aplikaci ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nedůvodnými jsou proto všechny žalobní námitky namítající pochybení při aplikaci ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Zcela nepřikladným je odkaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2003, č.j. 7 A 181/2000-29 (dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v rozsudku dospěl k závěru, že „že v odvolacím řízení měnit napadené rozhodnutí umožňuje ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu, které uvádí, že jsou-li proto důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Změna správního rozhodnutí je na místě v případě, kdy odlišný závěr odvolacího orgánu má být transponován do výroku napadeného rozhodnutí. Výrok obsahující změnu toliko odůvodnění, však nemá oporu v zákoně a činí vlastní rozhodnutí nesrozumitelným. Takto koncipované rozhodnutí o odvolání nesplňuje požadavky, jež na něj klade ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)“. Nejvyšší správní soud se v rozsudku vyjadřuje k právní úpravě uvedené v zákoně č. 71/1967 Sb., která neumožňovala výrokem rozhodnutí o odvolání měnit toliko odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Tato právní úprava však byla nahrazena zákonem č. 500/2004 Sb. Současná právní úprava na rozdíl od předchozí právní úpravy dovoluje pozměnit toliko odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění. Jak již však bylo uvedeno shora, žalovaný nepostupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

V žalobkyní zmiňovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 17.8.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) Ústavní soud dospěl k závěru, že pokud Městský soud v Praze nevzal určitou námitku žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí v potaz, byla žalobci vzata možnost, aby se proti právnímu hodnocení této námitky případně bránil cestou kasační stížnosti. Ústavní soud současně uzavřel, že tato vada nemůže být zhojena vypořádáním této námitky teprve v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v kasační stížnosti.

Je tudíž nutné zabývat se tím, zda žalobkyně vznesla před vydáním prvoinstančního rozhodnutí námitku, že jí nejsou známy důvody, proč je vedeno řízení o odstranění stavby, zda žalobkyně nenalezla odpověď na svoji námitku v obsahu prvoinstančního rozhodnutí, a

zda se žalobkyně důvody, proč je vedeno řízení o odstranění stavby dozvěděla teprve z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Všechny tyto tři podmínky musejí být splněny pro to, aby na nyní souzenou věc byly aplikovatelné závěry uvedené v nálezů Ústavního soudu.

V listně označené „Vyjádření a námítky k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona“ ze dne 26.5.2010 žalobkyně krom jiného namítla, že „účastník v první řadě musí konstatovat, že není zřejmé, z jakého důvodu je proti němu vedeno toto řízení. Může se tak pouze domnívat z indicií příslušného spisu, když i ty nejsou zcela průkazné. Podle doprovodného dokumentu správního orgánu č.j. STAV/1449/2010/Ma by tak snad mělo být podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. z důvodu, že stavba je údajně prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Podnět vlastníka pozemku však byl pravděpodobně podán z důvodů stanovených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, tj. z důvodů, že stavba svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby.“

Žalobkyně tudíž vznesla před vydáním prvoinstančního rozhodnutí námítku, že jí nejsou známy důvody, proč je vedeno řízení o odstranění stavby.

Soud však shledal, že není naplněna druhá podmínka aplikovatelnosti závěrů Ústavního soudu, neboť žalobkyně objektivně nalezla odpověď na svoji námítku v obsahu prvoinstančního rozhodnutí.

Již na úvodní straně prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno, že prvoinstanční orgán zjistil, že předmětná stavba „je prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním“. Pod výrokem I. prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno: „Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařizuje vlastníku stavby odstranění stavby“. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo na straně třetí uvedeno, že stavební úřad „zjistil, že stavba je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a proto dne 10.5.2010 zahájil řízení o nařízení odstranění stavby“. Na straně 6 a 7 se pak prvoinstanční orgán zabýval námitkami žalobkyně o tom, že se v případě předmětné stavby nejedná o stavbu definovanou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Prvoinstanční orgán především uvedl, že „pro stavbu chaty El97 bylo dne 18.3.1961 vydáno ONV Plzeň - sever, č.j.výst. 1820/61 rozhodnutí o přípustnosti stavby a dále rozhodnutí o kolaudaci stavby ze dne 13.2.1967, č.j. 1448/67. Z této dokumentace vyplývá, že chata je postavena na skalnatém pozemku bez oplocení, dřevěná o velikosti 5,50 x 5,50 m, střecha sedlová s otevřenou a zasklenou verandou. Půdorys základů obsahuje sklep nad kterým je v 1 NP pokoj a kuchyň a dále patky pro ukotvení konstrukce, na které je v 1NP zasklená a otevřená dřevěná veranda. Součástí dokumentace nejsou žádné zpevněné ochranné valy na které poukazuje ve svém vyjádření prostřednictvím právního zástupce vlastník stavby ani další stavby které jsou ve vyjádření „součástí komplexu rekreační chaty“. Obsah „komplexu rekreační chaty není ve vyjádření definován, není tedy zřejmé, co je tím míněno a stavební úřad se tímto termínem nebude nadále zabývat. Jediná stavba která byla povolena je stavba chaty El 97. Ve vyjádření

se vlastník stavby odvolává na skutečnost, že všechny stavby vznikly „v důsledku provádění udržovacích prací prováděných v průběhu let v zcela v souladu se stavebním zákonem, zejména pak s jeho § 103 odst. 1 písm. e). Ten konstatuje, že udržovací práce, jejichž provedení nemůže negativně ovlivnit zdraví osob, požární bezpečnost, stabilitu a vzhled stavby, životní prostředí a bezpečnost při užívání a nejde o udržovací práce na stavbě, která je kulturní památkou, nepodléhá stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Podle účastníka jeho udržovací práce nemohou ani negativně ovlivnit bezpečnost, ani negativně ovlivnit stabilitu a dokonce ani negativně ovlivnit vzhled stavby“. S tímto názorem nemůže stavební úřad souhlasit, protože jak sám vlastník stavby výše ve svém vyjádření uvádí „To co správní orgán nazývá terasou, je ochranný val, který je zpevněný a nutný k zabezpečení chaty, která na něm částečně stojí. Taktéž on je u chaty nejméně od roku 1965 a pokud by neexistoval, byla by v nejlepším případě narušena statika, v horším případě by byla pobořena, protože by nastal sesuv jejího podloží. Vždy by tak byla ohrožena bezpečnost osob, které se v chatě nebo jejím okolí nacházejí.“ tyto udržovací práce mohou ovlivnit stabilitu stavby. Tím pádem je není možno realizovat jako stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení dle §103 stavebního zákona. Stavební úřad nemůže souhlasit ani s uváděným názorem, že nedojde k ovlivnění vzhledu stavby - betonová terasa, betonové schody a chodníky uprostřed lesa jsou v tomto případě zásahem hodně viditelným a současně i citelným zásahem do životního prostředí a je nutno posouzení dotčeného orgánu státní správy MěÚ Nýřany, odbor životního prostředí ochrany lesa, který je kompetentním k posuzování staveb na lesních pozemcích. Vybetonování lesních cestiček nepovažuje stavební úřad za životnímu prostředí prospěšnou stavbu. Projednávané stavby i v případě, že by nebyly předmětem stavebního řízení nebo ohlášení stavby, podléhají v souladu s § 76 odst. 1 řízení o umístění stavby (umísťovat stavby, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak). Každý kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí jestliže nemá vlastnické právo k pozemku, nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu, doloží souhlas majitele pozemku. V tomto případě byly stavby provedeny bez tohoto souhlasu“.

Z obsahu výroku prvoinstančního rozhodnutí stejně tak z jeho odůvodnění je zcela nepochybné, z jakých důvodů bylo vedeno řízení o odstranění stavby. Postupováno bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nikoli podle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby proti jednotlivým závěrům prvoinstančního orgánu věcně brojila již v odvolání. Prvoinstanční orgán se s námitkou vypořádal. Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „v části V. rozhodnutí nazvané „Vydává rozhodnutí o námitkách účastníků:“ stavební úřad uvádí kromě dalších i uplatněnou námitku, že vlastníkovu stavby není zřejmé z jakého důvodu je proti němu vedeno řízení o odstranění stavby. V závěru bodu V. napadeného rozhodnutí je uvedeno, že se námitky zamítají v plném rozsahu. V odůvodnění rozhodnutí pak stavební úřad popisuje průběh řízení, zjištění a provedené důkazy. Konkrétní reakce na uvedenou námitku v odůvodnění rozhodnutí není, lze však z úvah stavebního úřadu dovodit, že i s touto námitkou se vypořádává, i když nepřímou a ne samostatným vyjádřením. Na počátku svého stanoviska v odůvodnění rozhodnutí na straně č. 5 píše stavební úřad o projednání podnětu k odstranění nepovolených staveb. Nepovolené dále na straně č. 6 rozhodnutí popsané stavby jsou důvodem vedeného řízení. Stavební úřad se s námitkami vypořádal a podle odvolacího

orgánu nebyl jeho postup v rozporu se zásadami podle čl. 36 odst. 1 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“.

Napadené rozhodnutí není nijak vnitřně rozporné, jak tvrdí žalobkyně, neboť žalovaný nedospěl k závěru, že se prvoinstanční orgán s námitkou žalobkyně nevypořádal. Žalovaný dospěl k závěru zcela opačnému, a to, že se prvoinstanční orgán s námitkou žalobkyně vypořádal, a proto je zcela logické, že z tohoto důvodu nepřistoupil ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Soud neshledal důvodným druhý žalobní bod.

Z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V souladu s ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu tato povinnost platí i pro odvolací orgán.

V odvolání žalobkyně namítla, že *„účastník řízení dále upozorňuje, že samotné odůvodnění rozhodnutí je, s výjimkou argumentace ohledně uložení účastníkovi zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč, pouze jakýmsi velmi stručným popisem řízení, kdy je konstatováno, že stavba je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. V prvé řadě navozuje dojem stavební činnosti v místě což je však popis skutečnosti, která je zcela v rozporu s realitou. Úpravy v řízení řešené, jsou v takovém stavu po několik let. Druhá záležitost se pak týká okolnosti, kdy jsou opětovně porušeny § 68 odst. 1 a 3 správního řádu, protože rozhodnutí nařízení odstranění stavby ze dne 9.7.2010 ve skutečnosti nebylo zdůvodněno nejen řádným, ale dokonce žádným způsobem. Účastníkovi ani při užití maximální míry předvídatelnosti známo, jak ke svému závěru správní orgán dospěl. Opět je tedy nepřezkoumatelné a bylo tak jednáno z rozporu se základními právy účastníka tak, jak je již popsáno výše, tj. v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“.*

Žalobkyně v odvolání dále namítala, že *„dále však též správní orgán zdůvodňuje své rozhodnutí nutností posouzení dotčeného orgánu státní správy – Odboru životního prostředí a ochrany lesa Městského úřadu Nýřany. Opět není nijak zdůvodněno, proč by se tak mělo stát s výjimkou sdělení, že je kompetentní k posuzování staveb na lesních pozemcích“.*

Žalobkyně v odvolání také namítala, že *„účastníkovi je též známa existence § 76 odst. 1 stavebního zákona, z prostého sdělení správního orgánu, že se toto ustanovení vztahuje na projednávané stavby v tomto řízení, však neumí dovodit proč. Zvláště tehdy, když správní orgán pravděpodobně ve svém odůvodnění námitek odkazuje v této věci na povinnost řešit je skrze územní rozhodnutí. Účastník skutečně nemá takovou představivost, aby vytvořil konstrukci, kdy kvůli výměně několika dlažebních kostek či tvárnic, bylo třeba žádat v této věci územní rozhodnutí. Uvažuje-li tak správní orgán, nelze to považovat za zcela chybnou interpretaci aplikace zákonného ustanovení na tuto věc. Zároveň však účastník dodává, že opět je celá argumentace spíše tvrzením, je tedy možné, že správní orgán vedly při formulaci těchto závěrů odlišné myšlenkové postupy, se kterými se však bohužel ve svém rozhodnutí a jeho odůvodnění nesvěděl. Účastník proto opět namítá, že správní orgán porušil již výše*

opakovaně zmiňovaný § 68 odst. 3 správního řádu, jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné, což činí nepřezkoumatelným i rozhodnutí samotné a opět tím byla dotčena základní práva účastníka specifikovaná v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“.

Žalobkyně v odvolání konečně namítala, že „účastník ve svém vyjádření ze dne 26.5.2010 též, že namítal obdobné nebo přiměřené úpravy mají všechny pozemky, na nichž jsou v k.ú. Čerňovice postaveny chaty nebo které k chytám přiléhají. Jedná se o desítky takových případů Dotazem uskutečněným podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, na obec Čerňovice dokonce právní zástupce účastníka zjistil z odpovědi ze dne 14.6.2010, že byl dán z jejich strany jeden (1) podnět k zahájení řízení o odstranění stavby a dva (2) další se připravují (jsou ve stádiu řešení). Účastník výše uvedenou námitku vznesl z důvodu, že měl podezření z porušení jednoho ze základních principů správního práva, který je specifikován v § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. jinými slovy by správní orgán měl vést v podobných případech obdobná řízení s dalšími fyzickými nebo právními osobami, jinak je tento princip z jeho strany porušen. Z výše uvedeného pro účastníka řízení plyne, že toto podezření nebylo vyvráceno, naopak bylo posíleno. Svoji roli hraje i ta skutečnost, že správní orgán se touto námitkou vůbec nezabýval, protože mohla mít zásadní vliv na celé řízení. Opět tedy došlo k porušení § 68 odst. 1 a 3 správního řádu v souběhu s porušením čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“.

Žalobkyně nyní v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se v rozsahu citovaných námitek nevypořádalo s opakovaně namítanou nepřezkoumatelností prvoinstančního rozhodnutí.

Předně je nutné konstatovat, že žalobkyně sama v žalobě tvrdí, že se žalovaný shora námitkami věcně zabýval, přesto konkrétními žalobními body proti vypořádání těchto námitek nijak nebrojí. Žalovaný proto nemohl porušit ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně v rozsahu, ve kterém směřovaly do posouzení věci samé.

Pokud jde o mnohačetné námitky nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí prolínajícími se opakovaně celým textem odvolání, je potřeba poukázat na to, že žalovaný se jimi vypořádal již tím, že v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že „po posouzení odvoláním napadeného rozhodnutí závěrem konstatuje, že neshledal napadené rozhodnutí ani řízení jeho vydání předcházející v rozporu s právními předpisy. Nebyly zjištěny tak závažné nedostatky nebo vady, aby k nim muselo být odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno postupem podle § 90 správního řádu“. Prvoinstanční rozhodnutí tak na rozdíl od žalobkyně neshledal nepřezkoumatelným. Na straně 7 napadeného rozhodnutí navíc žalovaný dospěl k jasnému závěru, že „z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod vyplývá právo na spravedlivý proces, ve kterém by měla být v souladu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod dána možnost důkazy a námitky uplatňovat a také by měly být důkazy a námitky řádně zhodnoceny. Obojí bylo splněno. Právo navrhopvat důkazy a uplatňovat námitky nebylo odepřeno. Námitky byly uplatněny a stavebním úřadem byly vypořádány. Vlastníkovi stavby byla dána možnost seznámit se s poklady rozhodnutí a ten také tohoto práva využil

prostřednictvím svého zástupce. Z pohledu odvolacího orgánu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že snahou stavebního úřadu bylo se k námitkám vyjádřit jednotlivě a srozumitelně. Určitě je složité se k podaným námitkám vyjadřovat i s ohledem na formu jejich podání, pokud jsou zakomponovány do textu a nejsou formulovány jako jednotlivé body. Je však povinností správního orgánu správně vyhodnotit názory a úvahy účastníků řízení. Vzhledem k výše uvedenému shledal odvolací orgán námitky za řádně vypořádané. Závěrem k této části odvolání je však také nutné zmínit, že v řízení o nařízení odstranění stavby se procesně postupuje podle správního řádu, protože stavební zákon průběh tohoto řízení neupravuje a ani stavební zákon ani jeho prováděcí předpisy nestanovují, že by výroková část rozhodnutí o nařízení odstranění stavby měla obsahovat i výrok o námitkách účastníků řízení. O námitkách účastníků řízení o nařízení odstranění stavby se proto také nerozhoduje, nejsou tedy součástí výrokové části rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu, ale vypořádává se s nimi až v odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Že stavební úřad o námitkách kromě vypořádání se s nimi navíc i rozhodoval nepovažuje odvolací orgán za procesní pochybení ani za vadu rozhodnutí“. Odkazem na citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by se žalovaný namítaným porušením čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod v odůvodnění rozhodnutí nezabýval. Napadené rozhodnutí proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Soud neshledal důvodným třetí žalobní bod.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Právo požádat o dodatečné povolení stavby je právem, nikoli povinností stavebníka nebo vlastníka stavby. Vzhledem k tomu, že stavební zákon nestanoví jinak, je možné požádat o dodatečné povolení stavby kdykoli do skončení řízení o odstranění stavby. V případě, že se tak stane, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. V opačném případě vydá rozhodnutí v řízení o odstranění stavby.

Otázkou povinnosti vyzvat vlastníka stavby nebo stavebníka k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.10.2010, č.j. 1 As 51/2010-214 (dostupný na www.nssoud.cz a publikované pod č. 2235/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl v bodech 55 a 56 rozsudku k závěru, že „z § 4 odst. 2 správního řádu nelze vyvodit, že by stavební úřady byly obecně povinny poskytovat účastníkům řízení o odstranění stavby poučení o právu požádat o dodatečné povolení stavby. Podání žádosti o dodatečné povolení stavby totiž je kvalifikovaným úkonem (návrhem na zahájení řízení), který má – narozdíl od předešlé právní úpravy [srov. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)] - za následek zahájení správního řízení s odlišným předmětem (srov. § 129 nového stavebního zákona). Nejedná se tedy o poučení ohledně procesních práv a povinností, jejichž neznalost by mohla

vést ke zkrácení stěžovatelů na jejich právech v řízení o odstranění stavby. Poučovací povinnosti 1 As 51/2010 – 228 správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nález sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998 (U 18/10 SbNU 403)]. To samozřejmě neznamená, že by stavební úřady o tomto právu poučovat nesměly. Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návod, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva. O odlišnou situaci se jedná tehdy, pokud účastník řízení učinil náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádřil vůli požádat o dodatečné povolení stavby. Jestliže z počínání tohoto účastníka vyplynulo, že bez přiměřeného poučení není schopen zformulovat žádost se všemi náležitostmi, je stavební úřad povinen poskytnout žadateli poučení o náležitostech řádné žádosti“. Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Nebylo-li povinností stavebního úřadu poskytnout žalobkyni poučení o právu požádat o dodatečné povolení stavby, když tak měl učinit především její advokát, kterým byla již v řízení před prvoinstančním orgánem zastoupena, nemůže se žalobkyně důvodně dovolávat pochybení prvoinstančního orgánu při podání tohoto poučení.

Pokud prvoinstanční správní orgán sdělením ze dne 10.5.2010 žalobkyni o jejím právu uvědomil a stanovil jí k tomu lhůtu 15 dnů ode dne obdržení sdělení, činil tak ve prospěch žalobkyně nad rámec svých zákonných povinností. Nebyla-li lhůta stanovena usnesením vydaným podle § 39 odst. 1 správního řádu, nemění to nic na skutečnosti, že žalobkyně byla o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby uvědomena. Lhůtu v délce trvání 15 dnů soud nepovažuje ani za lhůtu nesplnitelnou. Svůj úmysl požádat o dodatečné povolení stavby bylo možné sdělit prvoinstančnímu orgánu jak písemně, tak ústně, kdykoli v průběhu této lhůty.

Současně je nezbytné upozornit na to, že žalobkyně postavila svoji obranu ve správním řízení na tom, že „stavby, ke kterým se sdělení váže, nepodléhají žádnému řízení před stavebním úřadem“, jak vyplývá z její písemné reakce označené „Vyjádření ke sdělení o dodatečném povolení stavby“ ze dne 26.5.2010. Žalobkyně výslovně správnímu orgánu sdělila, že žádnou žádost o dodatečné povolení stavby podávat nebude. Uvedla, že „nevidí právem předvídaný důvod, proč by měla o dodatečné povolení staveb žádat“. Neměla-li žalobkyně v úmyslu vůbec podat žádost o dodatečné povolení stavby, jen z těži mohla být postupem prvoinstančního orgánu na právu podat žádost o dodatečné povolení stavby zkrácena.

Soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod.

Podle § 88 odst. 1 správního řádu, neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání.

Z ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu ani z jiného ustanovení správního řádu nevyplývá povinnost prvoinstančního orgánu informovat odvolatele o tom, že prvoinstanční orgán neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu, ani o tom, že předal spis se svým stanoviskem odvolacímu orgánu. Prvoinstanční orgán tudíž tuto neexistující povinnost nemohl porušit.

Je nezbytné dodat, že se žalobkyně nemohla objektivně ocitnout ve stavu nejistoty o tom, co se vlastně s jejím odvoláním bude dít. Z ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu vyplývá jednoznačná povinnost prvoinstančního orgánu předat spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Pokud tedy ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení odvolání prvoinstanční orgán podle § 87 správního řádu prvoinstanční rozhodnutí nezrušil nebo nezměnil, musela žalobkyně při znalosti ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu být srozuměna s tím, že spis byl se stanoviskem prvoinstančního orgánu předán odvolacímu orgánu. Odhlédne-li soud od toho, že žalobkyně pouze hypotetizuje o skutečném úmyslu předložit nové skutečnosti či důkazy, když používá slovní spojení „*byly-li by*“, je nezbytné konstatovat, že s ohledem na shora uvedené to byla sama žalobkyně, která se zbavila možnosti předložit nové skutečnosti a důkazy. Nic jí nebránilo v tom, aby tak učinila v odvolání, nic jí nebránilo v tom, aby tak učinila ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení odvolání prvoinstančnímu orgánu, nic jí nebránilo, aby tak učinila ve lhůtě tří měsíců, které uběhly ode dne vydání prvoinstančního rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí.

Poukázat je třeba i na vnitřní rozpornost čtvrtého žalobního bodu. Tvrdí-li žalobkyně, že „*v odvolání žádala prvoinstanční orgán, aby v souladu s § 87 správního řádu sám své vlastní rozhodnutí pro řadu nezákonností a protiústavních postupů zrušil*“, přičemž současně doplňuje, že „*pokud by se tak nestalo, byl požádán odvolací správní orgán, aby tak učinil podle § 90 správního řádu*“, ve své podstatě sama tvrdí, že byla srozuměna s tím, ba přímo po odvolacím orgánu požadovala, aby v případě nevyhovění jejímu odvolání o tomtéž odvolání v její prospěch rozhodl žalovaný. Za této situace je nepochopitelnou výtkou žalobkyně vůči prvoinstančnímu orgánu o tom, že ji zkrátil na jejím právu vznést nové skutečnosti a důkazy.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz sdělením o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 9.7.2010, sdělením o dodatečném povolení stavby z téhož dne, vyjádřením a námitkami k zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 26.5.2010, vyjádřením ke sdělení o dodatečném povolení stavby z téhož dne, prvoinstančním rozhodnutím, odvoláním žalobkyně a napadeným rozhodnutím, neboť žalobkyně tyto listiny navrhla k prokázání průběhu správního řízení, který nebyl mezi účastníky řízení sporný. Všechny listiny byly součástí soudu předložených správních spisů, jejich obsah ani časové zařazení nebylo mezi účastníky spornou skutečností, a proto by provedení těchto důkazů bylo nadbytečné.

Soud připomíná, že podle § 73 odst. 3 s.ř.s. přiznáním odkladného účinku žalobě, ke kterému došlo usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 16.12.2010, č.j. 57 A 108/2010-56, jsou pozastaveny účinky napadeného rozhodnutí toliko do skončení řízení před soudem. Tento důsledek nastává přímo ze zákona.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. listopadu 2011

JUDr. Zdeněk Pivoňka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová